

عنوان مقاله:

ولایت فقیه در قانون اساسی و اصول فقهی ناظر بر آن

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 4، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

غلامرضا رضوانی گیل کلایی - دانشجوی دکتری حقوق عمومی، واحد دامغان، دانشگاه آزاد اسلامی، دامغان، ایران

احمد رضا بهنیا فر - دانشیار گروه حقوق، واحد دامغان، دانشگاه آزاد اسلامی، دامغان، ایران (نویسنده مسئول)

علی پورقصاب امیری - استادیار گروه حقوق، واحد دامغان، دانشگاه آزاد اسلامی، دامغان، ایران

خلاصه مقاله:

قانون مبین ضابطه مدیریت اجتماعی است و قانون اساسی در حد انتظار، مدیریت سیاسی کشور را تحت انضباط قانونی اطمینان بخشی قرار می دهد. قوای حاکم در جمهوری اسلامی ایران عبارتند از قوه مقننه، قوه مجریه و قوه قضائیه که زیر نظر ولایت مطلقه امر و امامت امت بر طبق اصول این قانون اعمال می گردند. اصل یکصد و دهم وظایف و اختیارات رهبر را در بازده بند به تفکیک بیان نموده است. در این محدوده، پاره ای از ضوابط مربوط به تعیین فقهای شورای نگهبان، رئیس قوه قضائیه و رئیس صدا و سیما، تشکیل مجمع تشخیص مصلحت و تعیین اعضای آن، تمشیت و نظارت بر شورای امنیت ملی و همچنین فرمان و تایید مصوبات همه پرسى قانون اساسی قلمرو صلاحیت های مقام معظم رهبری را مشخص نموده است. موارد مذکور نیز ولایت مطلقه فقیه را در محدوده قانون اساسی و ارکان مشخص آن قرار می دهد. بدین ترتیب، می توان گفت که ولایت مطلقه فقیه در این محدوده و نظامات ناشی از آن، از اختیارات وسیعی برخوردار است. ولایت مطلقه فقیه و رهبری در نظام سیاسی اسلام، نقطه مرکزی حل مشکلات نظام، تضمین حرکت در خط ایمانی سالم و اصل هماهنگی برنامه برای تحقق هدف های عمومی و به طور کلی، عنصر هدایت همگانی است.

کلمات کلیدی:

قانون اساسی، ولایت، ولایت فقیه، رهبری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2078146>

